

[Aksel Larsen.]

melse med den makabre plans makabre ophavsmænd og hjælpere, at man nu med slet skjult glæde vil formere og bevæbne Hitlers efterladte divisioner under feltråbet: en tysk hær er hovedhjørnesteinen i Europas forsvar.

Den menneskelige glemsomhed synes at være stor hos dem, der absolut vil glemme, men de har i dette tilfælde ganske vist en plausibel grund for at ville glemme, for at nægte at lære af erfaringerne, for at lukke øjnene for kendsgerningerne. De føler, ja, de ved, at det system, de har bundet sig til, det eneste, hvorunder de finder det værd at leve, kapitalismens, undertrykkelsens, udbytningens system er inde i sin afgørende krise, er på vej mod undergangen i kraft af sine egne indre modsætninger, i kraft af, at det er blevet en frygtelig bremse på menneskehedens udvikling fremad, og i kraft af, at det, som allerede Marx udtrykte det, ikke engang formår at ernære sine egne slaver. Og disse politikere vil gøre et krampagtigt forsøg på at redde dette kapitalistiske, uretfærdige system. Forsøget skal gøres ved hjælp af en menneskemyrdende verdenskrig, større og mere omfattende og mere djævelsk end selv krigen 1939—1945. Derved håber man dels at nå det umulige, nemlig at konsolidere den kapitalistiske udbytning af mennesker med mennesker, dels det ligeså umulige at knuse den som stater organiserede socialistiske del af verden og at udrydde marxismen.

Overfor de værste, de mest forbenede, de mest menneskefjendske eller de mest sløve af disse den ny verdenskrigs apostle nytter det vel ikke at minde om, hvordan det gik deres foregangsmænd Hitler og Mussolini. De har glemt det, fordi de ville glemme det. Det nytter vel ikke heller at minde dem om, at Hitlers og Mussolinis kranke skæbne var forudsagt. Af hensyn til andre, som ikke bevidst har kastet evnen til selvtænkning overbord, vil jeg alligevel med den høje formands tilladelse gengive en udtalelse af Stalin, fremsat den 26. januar 1934 i beretningen på den 17. partikongres i Sovjetunionens kommunistiske parti. Stalin udtalte ved den lejlighed blandt andet følgende:

„Det påstås, at marxismen nu er tilintetgjort i nogle af Vesteuropas stater. Det påstås, at den er blevet tilintetgjort af den borgerlig-nationalistiske retning, man betegner fascismen. Det er naturligvis noget vrøvl. Sådan kan kun folk tale, der ikke kender noget til historie. Marxismen er den videnskabelige formulering

af arbejderklassens grundinteresser. For at tilintetgøre marxismen må man tilintetgøre arbejderklassen. Men arbejderklassen kan man ikke tilintetgøre. Der er gået over 80 år, siden marxismen trådte frem. I løbet af den tid har snese og hundreder af borgerlige regeringer forsøgt at tilintetgøre marxismen. Og resultatet? De borgerlige regeringer kom og gik, men marxismen består.“

Sådan sagde Stalin i 1934. Mon det ikke giver stof til eftertanke i 1950, navnlig på baggrund af erfaringerne i 1939—45? Slip blot alle galskabens kræfter løs, lav krigsalliance og gør land efter land til amerikanske vasaller. Gå i forbund med Salazar i Portugal og Franco i Spanien. Kald SA- og SS-mændene i Vesttyskland under våben og forsøg at gøre Görings forbryderiske parole: kanoner for smør, til nederdrægtig virkelighed. Dan et tilbedende kor om atombombens djævelske majestæt og skamfer jeres eget lovpriste demokrati, ikke blot gennem kommunistforskrækkelsens forskelligste metoder, men også gennem nye kommunistlove, mere gennemtænkte, men ikke derfor mindre diktaturprægede end kommunistloven af 1941. Forsøg at bane vej for den blodige krig, I ønsker jer, ved at stemple enhver fredsven som kommunist og enhver, der modsætter sig Atlantpagten og oprustningen, som en femtekolonnemand. Lad jeres aviser — hr. „ubegrundet“ i radioen indbefattet — popularisere amerikanernes myrderier i Korea og hav medlidenhed med fremmedlegionens nederlag i Frankrigs beskidte krig mod folket og den retmæssige regering i Vietnam. Alt dette vil ikke formå at hindre den historiske udvikling, at få tiden til at gå baglæns. Det vil ende med nederlag for krigsmagerne og kommunistforfølgelsens profeter og håndlangere, ligesom Hitlers og hans kumpaners felttog endte med historiens hidtil forsmædeligste nederlag.

Nederlaget er allerede bebudet gennem den mægtige folkerejsning verden over mod krigsforberedelserne og krigspolitikken. Folkene har nemlig ikke som de svigefulde socialistiske og kapitalistiske politikere glemt erfaringerne og er ikke villige til modstands-løst at lade sig drive ud i en ny verdenskrig. Uden verdensfredsbevægelsens omfang og styrke var den ny amerikanske verdenskrig formentlig allerede en kendsgerning. Selvom krigsmageres tempo er blevet voldsommere — vi ser det jo af travlheden med organiseringen af den atlantiske hær og oprustningen af Vesttyskland —, så er fredens kræfter også i vækst på tværs af op-